

První díl knižního zpracování seriálu
Darrena Stara

NETFLIX

PŮVODNÍ SERIÁL
NETFLIX

**EMILY
IN PARIS**

EMILY V PAŘÍŽI

Catherine Kalengula

FRAGMENT

Emily v Paříži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Catherine Kalengula
Emily v Paříži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

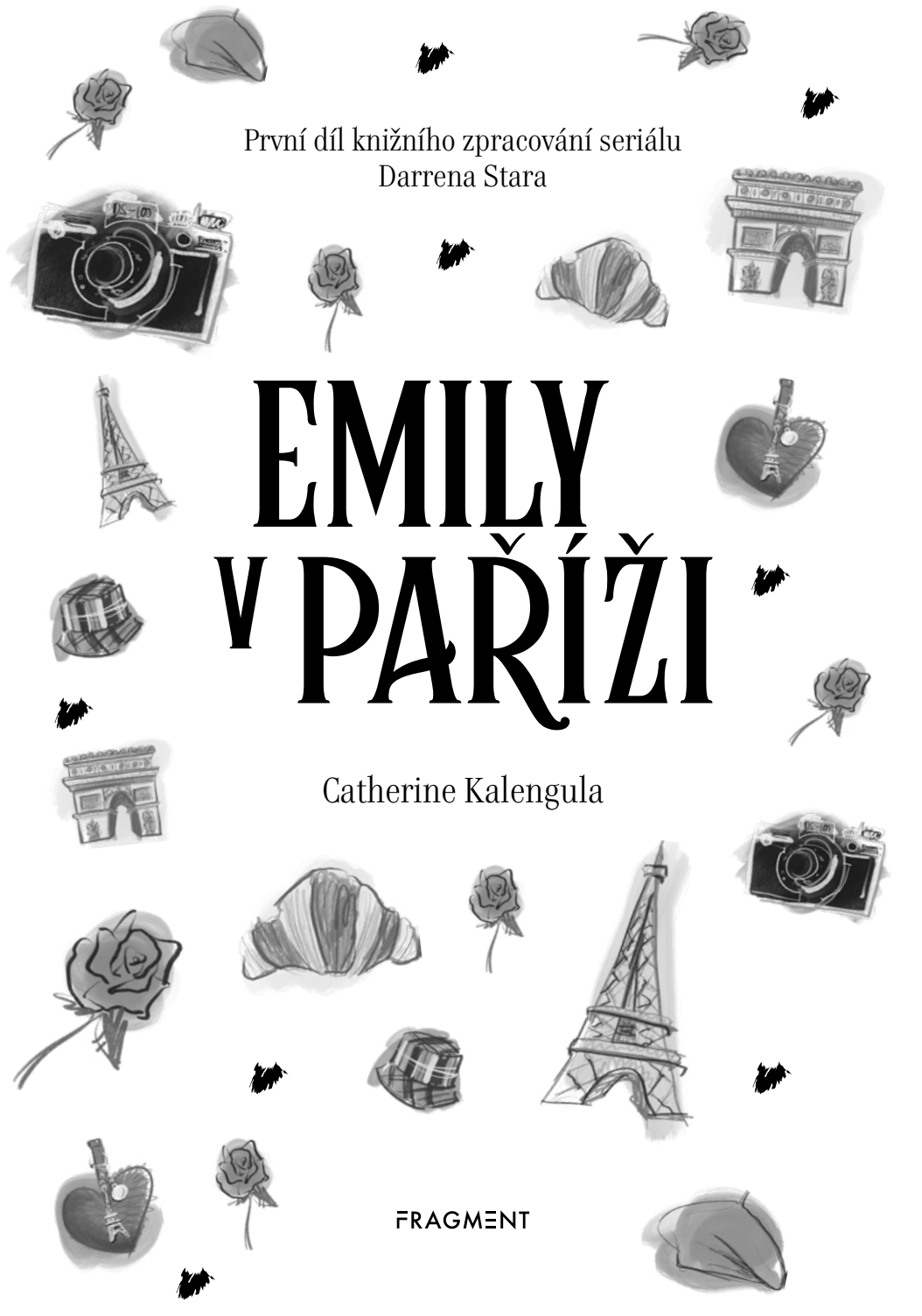

ALBATROS MEDIA

První díl knižního zpracování seriálu
Darrena Stara

EMILY V PAŘÍŽI

Catherine Kalengula

FRAGMENT

WELCOME TO PARIS

Sedím v taxíku a srdce mi bije tak divoce, že se mi snad rozskočí. Já, Emily Cooperová, jsem v Paříži! Všichni potřebujeme k životu sny a tím mým vždycky bylo se sem dostat. Napadlo mě to zničehonic jednoho večera, když jsem se dívala na film *Moulin Rouge* s okouzující Nicole Kidmanovou. Bylo mi tehdy sedm osm let, seděla jsem před obrazovkou a rozkřičela se: „Já chci taky do Paříže!“ Načež mi moje matka odpověděla: „To je trošku daleko od Chicaga, nezdá se ti?“ A můj otec k tomu dodal: „To bych si být tebou dvakrát rozmyslel. Francouzi se prý myjí jenom jednou měsíčně.“

5

Nic mě ale nedokázalo odradit, dokonce ani tělesné pachy.

Kdepak, nejsem úplně hloupá. Dobře vím, že se děj *Moulin Rouge* odehrává během honosné *Belle Époque* a že od té doby uplynulo hodně vody. Jenomže když si něco tak toužebně vysníte, nemůžete od toho jen tak upustit. Ten film ve mně zasel semínko, které postupem času klíčilo a rostlo.

Přede mnou se míhají pařížské ulice a jejich historické památky jsou jedna krásnější než druhá. Usmívám se od ucha k uchu, a přesto

část mě má strach. Strach, že sem nezapadnu. Že mi můj přítel Doug bude až moc chybět. Že skutečnost bude jiná, než jakou jsem si ji představovala.

Všechny tyhle obavy zaháním dávkou nadšení. Pohřbívám je pod tunou optimismu. Protože zatímco sny nás posouvají kupředu, strach nás ochromuje.

Taxi zastaví před starobyloou budovou lemující nepopsatelně půvabné náměstí. Dokonce je tady i menší fontána! Snažím se nevypadat příliš ohromeně, ačkoli mám sto chutí skákat do vzduchu a ječet: „Paříži, tady mě máš!“

Když si jen pomyslím, že za tohle štěstí vděčím spermii! Kdyby byla moje šéfová v tu správnou chvíli doma v Chicagu neotěhotněla, stála by tu dnes místo mě. *I love you*, pulečku!

Vystoupím z taxíku a přivítá mě nějaký brunet v docela všedním obleku. Nejspíš realitní makléř.

„Emily Cooperová?“ nadhodí a podá mi ruku. „Jsem Gilles Dufour z nájemní firmy.“

„Hi, *bonjour*!“

Můj byt se nachází v pátém patře bez výtahu. Uvnitř mě ohromí naprosto úchvatné točité schodiště. Po vyšplhání několika nekonečných desítek schodů s rukama plnýma obřích zavazadel už mi tak parádní ale nepříjde.

První poznatek o Paříži: starobylost je krásná, ale ne zrovna praktická.

„Už jsme na místě?“ zeptám se udýchaně.

„Byt je v pátém patře,“ upozorní mě Gilles Dufour. „My jsme teprve ve čtvrtém.“

„Napočítala jsem jich pět.“

V zoufalství si bezděčně povzdechne, jako by říkal: „Je snad úplně pitomá?“

„Ve Francii se prvnímu patru říká přízemí. Takže druhé je první a tak dále.“

„To je zvláštní,“ poznamenám zmateně.

„Ne, je to naprosto logické,“ odpoví.

Jak mu jenom vysvětlit, že co se někomu zdá logické, nemusí tak nutně připadat i ostatním? Ani se nenamáhám. Už se nemůžu dočkat, až konečně spatřím svůj pařížský byteček! S vynaložením posledních sil se mi podaří vytlačit zavazadla až do šestého poschodí – ať si Gilles Dufour říká, co chce, moje stehna mě ujišťují, že jsme v šestém.

„Vaše úžasná a rozkošná komůrka pro služebnou,“ představí mi byt.

Rychle si dokážu přeložit, co „rozkošná“ v jeho řeči realního makléře znamená: prtává. Výzdoba vypadá zhruba stejně jako u mojí prababičky. A taky to tu tak je trochu cítit. Když už nic jiného, u prababičky jsem na známé půdě. Naproti tomu můj nový výhled je naprosto dechberoucí! Předpokládám, že bydlet v šestém patře má i svoje výhody.

„*Oh my God!*“ rozplývám se. Jsem Nicole Kidmanová v *Moulin Rouge*.

„Ano, máte celou Paříž jako na dlani,“ řekne Gilles a položí mi ruku na rameno. „Hned tady dole máte skvělou kavárničku. Vlastní ji jeden můj známý. Takže dobrý, *all is good?*“

„Ano, je to *good*,“ odpovím a nedokážu se přestat usmívat. „Je to báječné.“

Ráda bych, aby už šel. Pochopila jsem celou tu záležitost s poschodími a chci se kochat Paříží. Svou Paříží. Vychutnat si tu chvíli

7

hezky o samotě, vzhledem k tomu, že ji nemůžu sdílet s Dougem. Bohužel se ale Gilles Dufour nemá k odchodu.

„Nemáte hlad?“ zeptá se mě. „Nechcete zajít na kafe nebo...“

„Já vlastně musím do kanceláře.“

„V tom případě bychom si možná mohli dát večer skleničku?“ odmítne se vzdát.

Proč mám takový dojem, že mě nabaluje? Teda ne že by se to snažil nějak zastírat, je to dost zřejmé. A taky pěkně ukvapené. Copak si o mně nemyslí, že jsem úplně blbá? Nezdá se, že by mu to zrovna dvakrát vadilo. Mně to naopak vadí dost. Nechci nic víc než svoje klíče. Mám snad právo něco takového po realitním makléři požadovat, nebo ne? Že by v ceně nájmu byly zahrnuté i jiné „služby“? Možná se jedná o speciální balíček.

„Mám přítele,“ řeknu a doufám, že tak rozhovor utnu.

„V Paříži?“

„V Chicagu.“

„Takže v Paříži žádného přítele nemáte,“ vyvodí si z toho celý šťastný.

No to mě podržte. Tomu teda říkám ujímat se iniciativy. A hlavně být příšerně vlezlý. Je to přesně ten typ trapné situace, ze které se chcete co nejrychleji dostat. A zapomenout na ni. Jen co se mi podaří získat klíčky, postrkuju ho jemně, ale neoblomně směrem k východu.

Ať si ten svůj balíček „bejvák a techtle mechtle“ jde nabízet někomu jinému.

PRVNÍ SETKÁNÍ S FRANCOUZSKÝMI KOLEGY

Savoir. Tak se jmenuje marketingová agentura zaměřená na luxusní zboží, kterou Gilbert Group, moje chicagská společnost, ve Francii koupila. A proto tu jsem! Abych vypracovala strategii pro jejich sociální síť. Doufám, že moji kolegové budou milí. Nerada bych je poučovala. Jen jim chci ukázat věci v novém světle, z jiného úhlu pohledu. A taky se dál po jejich boku rozvíjet! Tolik nás to všechny obohatí! Mám husí kůže, jen na to pomyslím!

Firma se nachází jenom pár ulic od mé „komůrky pro služebnou“, a tak se cestou kochám kamennými budovami, obchůdky a náměstíčky. Už teď se v Paříži cítím skvěle, jako bych tu žila celý život!

Nicole Kidmanová by na mě byla fakt hrdá.

Do agentury vejdu s širokým úsměvem na rtech a srdcem plným nadějí. Všechno to dobře dopadne. Francouzi se od Američanů tak moc lišit nemůžou. Nebo jo? Řekla bych, že nesmíme věřit všemu, co se povídá. Kupříkladu už to jsou dvě hodiny, co jsem přijela, a zatím jsem necítila jediný tělesný zápach.

To snad mluví za vše, hm?

Čekám před recepcí, kde se najednou objeví nějaký chlapík. Dívá se na mě jako na nějakého brouka. To nic. Uplatním Ú. N. E.: Úsměv. Nadšení. Elán. Klíč k úspěchu! Spolu s prací, samozřejmě. Se spoustou práce. S celou tunou.

„Hi! Salut!“ vyrazím ze sebe vesele. „Dobrý den, jsem Emily Cooperová z Gilbert Group z Chicaga.“

„Ech, cože?“ odpoví. „Quebecký přízvuk je prostě ech...“

Tak jo, dobře, přiznávám, mám lehký přízvuk, který ale nestojí ani za řeč. Můj telefon, na rozdíl ode mě, naštěstí mluví francouzsky prvotřídně. A tak za mě tomu muži oznámí, že budu v téhle kanceláři pracovat.

Tahle slova v něm vyvolají podivnou reakci: vypadá vyděšeně. Nebo zdrceně? Přitom o mně dopředu věděli. Možná mu to nikdo neřekl? Přistoupí k recepčnímu pultu a zvedne sluchátko.

„Dorazila ta holka z Ameriky,“ sdělí osobě na opačném konci.

Takže o mně věděl. Hned nato přijde nějaká žena. Má na sobě černý overal a vypadá v něm velmi elegantně. Bohužel jí ale nerozumím ani slovo. Teda až na to první: „*Bonjour*.“ A taky jsem pochytila její jméno, Sylvie. Pak jsem se ale totálně ztratila.

„Mohla byste mluvit trochu pomaleji?“ požádám ji.

„Proboha,“ uleví si.

Netváří se zrovna nadšeně. Ale já ji na tenhle neblahý první dojem donutím rychle zapomenout. Ú. N. E., klíč k úspěchu!

Společně vejdemo do úžasných prostor.

„Měla jsem za to, že máte magisterský titul z francouzštiny?“ nadhodí.

„Ne, to byla Madeline, moje nadřízená,“ vysvětlím. „Já jsem Emily. Emily Cooperová. Mám ohromnou radost, že tu budu pracovat.“

„Ano, ale to je poněkud nepříjemné,“ dodá, zatímco vstoupíme do její kanceláře.

Nedává mi to smysl. Co je nepříjemné? Že mě těší pracovat v Paříži? Mám se tvářit jako na pohřbu stejně jako ona? Možná to mají Francouzi ve zvyku? Žádný úsměv na pracovišti. Tak jo. Píšu si. Ale já si prostě nemůžu pomoci.

Přesně tak, moje slavné Ú. N. E.!

„Promiňte, co je nepříjemné?“ zeptám se.

„Váš přízvuk, který rve uši, a že nám stěží rozumíte,“ objasní.

„Vím, že mám trochu přízvuk. Ale když nebudete mluvit moc rychle, tak to půjde.“

„Pro vás to nebude taková fuška jako pro nás,“ prohlásí.

Fuška?

Následně se seznamuju s Paulem Brossardem, zakladatelem firmy. Podám mu ruku. On mě políbí na tvář. Dokonce na obě. Další francouzská zvyklost, pokud tomu dobře rozumím. Je trochu divné se takhle pusinkovat s kolegy. Zás tak dobře se neznáme! Ale co, aspoň se netváří jako na pohřbu. Člověk by řekl, že mě docela rád vidí. Jupí!

„*Welcome to Paris!*“ přivítá mě.

Jé, a navíc se snaží mluvit anglicky. *So cute!*

„Takže vy jste přišla šířit moudrost kmene Siouxů mezi Frantíky?“ zeptá se.

Úplně všemu jsem nerozuměla, ale usmívám se.

„Věřím, že se můžeme jeden od druhého hodně přiučit,“ pronesu.

„A máte nějakou zkušenost v oblasti marketingu pro luxusní zboží?“

11

„Ne, doteď jsem měla na starosti zejména farmaceutické výrobky pro domovy důchodců,“ přiznám.

Ale to je přece prašť jak uhoď, ne? Když dokážu prodat chodítka a léky na artrózu, tak to svedu i s parfémů a značkovými hadry! Paul mi následně vypráví o své dovolené v Chicagu, kde ochutnal naši specialitu: *deep dish pizzu*. Skutečnou lahůdku!

„Chuťově je to naprostý hegeš, pokud to tak můžu formulovat,“ zhodnotí.

Heges? Zase mi něco uniká. Možná chce přirovnat naši *deep dish pizzu* k nějakému francouzskému pokrmu: *le hegesh*. Hm, nikdy jsem o něm neslyšela. Já znám akorát ratatouille – z toho kresleného filmu. Jo, a ještě foie gras!

„Hnus,“ dodá Sylvie.

Tomu už jsem rozuměla.

Mluví o všem možném. Že život bez rozkoše stojí za hovno (to-muhle slovu taky rozumím). Že všechny značky, které zastupují, se vymezují svou krásou a vytříbeností. A že dost dobře nechápou, co by se ode mě mohli naučit.

Pro začátek třeba skromnost?

Ale raději mlčím. Pokud mezi ně chci zapadnout, nesmím je moc kritizovat.

Musím zůstat svobodomyšlná. Přesně tak.

Hodně, hodně svobodomyšlná.

A hlavně si nebrat věci osobně.

O DESET MINUT POZDĚJI, PRVNÍ PORADA

Můj nejlepší spojenec (můj úsměv) mě neopouští ani ve chvíli, kdy zasednu ke stolu spolu se Sylvii, Paulem, Julienem – ten chlápek, kterého jsem potkala u vchodu – a dvěma dalšími: nějakým kudrnatým blondákem a přísně se tvářící ženou s úžasně stylovými brýlemi (bezpochyby od Chanelu nebo Dioru).

„Než začneme, chtěla bych se omluvit za svůj přízvuk,“ zahájím poradou. „Přihlásím se na lekce francouzštiny, abych se zlepšila, jen mi dejte trochu času.“

Žena v brýlích se mlčky zvedne a odejde. Řekla jsem snad něco špatně?

„Patricia je alergická na přízvuky,“ vysvětlí mi Sylvie.

O takovém typu alergie slyším prvně.

Pokračuju: „Pro ty z vás, se kterými jsem se ještě nesetkala, jmenuju se Emily Cooperová a jsem strašně nadšená, že pracuju v Paříži. Nemůžu se dočkat, až vás všechny poznám a vy poznáte mě!“

Kudrnatý blondák zvedne ruku. Super, chce mi něco říct! Však já věděla, že můj proslov Ú. N. E. prolomí ledy. Stačilo jen věřit!

„Vaše jméno, *monsieur*?“ vybídnu ho.

„Jmenuju se Luc. Proč tak hulákáte?“

Bezva.

Nehulákám. Francouzi mají patrně citlivé bubínky. Genetická zvláštnůstka tohoto národa?

Každopádně si značím: je třeba mluvit jako na smuteční hostině.

Potom jim odhalím svůj plán týkající se sociálních sítí. Nejde jen o počet sledujících, ale taky o to, aby naše příspěvky měly říz, sršelo z nich sebevědomí a zájem.

„Kdo tady má na starosti sociální sítě?“ zeptám se na konci svého kratičkého projevu.

Julien ukáže na dveře.

„Patricia.“

Aha. *Okaaay*.

Začíná to slibně.

MŮJ SOUSED, HM, NEVYPADÁ ŠPATNĚ

Můj první den nebyl tak skvělý, jak jsem si představovala. A navíc mi chybí Doug. Samozřejmě, že si voláme! Ale to není to samé. Vracím se domů s náladou pod psa. Mám dojem, že mě mí kolegové nemají zrovna v lásce. Anebo si o mně spíš udělali obrázek předem. To je na tom všem to nejtipnější: zapřísahala jsem se, že překonám svoje předsudky, ale nedošlo mi, že ostatní je budou mít taky!

15

A ještě k tomu mě teď čeká šest pater! Moje nohy předem pláčou. Ale co, aspoň nebudu muset do fitka. Po roce šplhání do těchhle schodů budu mít stehna jako z ocele!

Když dorazím ke dveřím a marně protáčím klíč v zámku z jedné strany na druhou, popadne mě amok. Co to má sakra být? Spiknutí? Kdo si předsevzal zhatit můj pařížský sen? Kdo?

Už vím! Ten realiták mi nechal vyměnit zámek, zatímco jsem byla pryč! Nepřijal – nebo nestrávil –, že jsem odmítla jeho nabídku „bejvák a techtle mechtle“, a rozhodl se mi pomstít. Jestli za tím vážně stojí, budu ho žalovat! Zním v Chicagu skvělého právníka. Díky němu dostala moje teta Lily 150 000 dolarů jako odškodné za

to, že v supermarketu uklouzla po listu salátu, a to si jenom podvrtla kotník.

„To snad není pravda!“ vztekám se a zámeček mi dál vzdoruje.

Nakonec mi otevře nějaký brunet. Hm, nevypadá špatně... ale co sakra dělá u mě doma? Jo aha, tohle není můj byt!

„Omlouvám se,“ vykoktám zmateně. „Myslela jsem si, že jsem u svého bytu v pátém patře.“

„Ne, ne, tady jste ve čtvrtém,“ opraví mě.

Oh my God! Ten úsměv! A ty úžasné vlasy! A oči! Nemůžu od něj odtrhnout pohled. Všechno na tomhle chlapovi je prostě... sexy.

„Máte pravdu,“ vyhrknu. „Jsem Emily. Emily Cooperová, vaše nová sousedka.“

„Američanka?“ odhadne správně.

Řekla bych, že ho k tomu navedl můj lehoučký přízvuk.

„Ano, jsem z Chicaga.“

„Gabriel. Francouz. A jsem z Normandie.“

Normandii znám! Vylodění spojenců na jejích plážích, červen 1944 a tak podobně! Snažím se to Gabrielovi vysvětlit, ale nerozumí mi. I přesto si s úsměvem popřejeme hezký zbytek večera.

A je to první upřímný přátelský úsměv, který mi od mého příjezdu do Paříže kdo věnoval.

EXTÁZE V 8 RÁNO...

Druhý den ráno zažívám skutečnou extázi. *The orgasm*. Ne s Dougem, to ne. A ani ve snu se svým sousedem Gabrielem, S. S. G. (*Super Sexy Guy*).

S čokoládovou rolkou z listového těsta, kterou jsem si koupila v místní pekárně.

Oh my God! Jak jenom ten zážitek popsat? Nejdřív okusíte křupavost. Potom přijde vláčnost. Máslové těstíčko se vám doslova rozplývá na jazyku a zaplavuje vaše ústa nespočtem chutí. Prásk! V těsném závěsu zahájí svůj útok čokoláda. Bum!

A pak se ocitnete v ráji. Ta chuť, ta božská chuť! Nikdy. Jsem. Nejedla. Nic. Tak. Dobrého.

Ever. In. My. Whole. Life.

Nikdy nezapomenu na ten okamžik, kdy jsem se v Paříži poprvé zakousla do čokoládové rolky z listového těsta.

Nikdy.

... DEPKA V 11 DOPOLEDNE...

Dneska ráno, zatímco jsem dvě hodiny tvrdla před zavřenými dveřmi kancelářské budovy, jsem zjistila něco, co mi hlava nebere: agentura otevírá až v 10:30.

18

Půl. Jedenácté.

A proč ne třeba v půlce odpoledne, když už jsme u toho? Vlastně bychom vůbec nemuseli otevírat! Proč se namáhat? Vážně dobrá otázka!

Neuvěřitelné.

Nemůžu se pustit do práce, ne hned, a to mě vytáčí ze všeho nejvíc.

Nesnáším mrhání časem, dělá se mi z toho zle. Pokud chceme mít úspěšnou kariéru, musíme se chopit každé příležitosti a stavět se k práci hezky čelem.

Ale mám takový pocit, že tady se k ní staví spíš zády. Je čtvrt na dvanáct a Sylvie teprve přišla!

Poznačím si pár rádek do počítače a jdu za Patricií. Vzaly jsme to obě za špatný konec, ale pevně věřím, že se to dá urovnat.

„*Bonjour*, Patricie, chtěla bych se s vámi podělit o pár nápadů,

jak vylepšit naši prezentaci na sociálních sítích. Z toho potenciálu, který se tu nabízí, jsem nadšená.“

V jakémsi záchvatu paniky zakroučí hlavou. Co se děje? Vždyť přece nenaháním takovou hrůzu. No jo, vlastně! Zapomněla jsem na její alergii na přízvuky!

Použiju překladač.

„*Non, non,*“ odmítne Patricie, když telefon domluví.

A vezme nohy na ramena, jako by jí šlo o život.

Možná jsem jí měla pochválit brýle.

... PODRÁŽDĚNOST V POLEDNE...

20

Bezpochyby by úsilí o začlenění se do kolektivu mělo přijít z mé strany. Koneckonců jsem to já, koho sem z čista jasna dosadili. Takže je normální, že se mají ostatní zaměstnanci na pozoru. A nic neprolomí ledy tak jako dobrý oběd! Všechny filmy, jejichž děj se odehrává ve Francii, ukazují záběry, jak lidé několik hodin vysedávají na zahrádkách restaurací, jí, diskutují a žertují spolu. Vypadá to bombasticky! Dobře, ve skutečnosti takovou dobu obědvat neumím, už tak mě dnešní ráno okradlo o hromadu času. Hm, možná... ale tak jo, odvážu se... dvacet minut?

Patricii raději nezvu. Nerada bych, aby při pohledu na mě skočila z okna. Řekla bych, že ze mě má opravdu strach!

Zamířím k Sylvii a nabídnu jí, že bychom všichni mohli zajít na oběd.

„Ne, děkuju, dám si cigaretu,“ odpoví.

Od kdy se cigaretě říká jídlo? Zkusím své štěstí u Luca.

„Ehm, dneska mě bolí břicho,“ tvrdí.

Julien už prý má něco v plánu.

Dokážu číst mezi řádky.

Přes veškerou svou snahu jsem podrážděná. Jasně, nečekala jsem, že přede mnou rozvinou červený koberec! Zas tak naivní nejsem. Ale že se mě budou štítit, jako bych byla nakažená morem... Rozhodnu se utěšit svou rozmrzelost křupavou bagetou a sýrem vybraným čistě na základě dobře znějícího jména. A taky faktu, že moc nesmrdí. Nevadí mi vést nebezpečný život, ale mám svoje meze.

Uvidíme, jestli mi bageta přinese stejný požitek jako čokoládová rolka z pekárny. Zrovna když ji vytáhnu z tašky, proženou se kolem mě jako tajfun dvě děti a bageta mi spadne na zem.

„Laurence! Sybillo!“ křikne na ně mladá žena, která jim je v patách.

Zvedne bagetu ze země a podá mi ji.

„Ach, je mi to moc líto, je celá zaprášená. Mám ti koupit novou?“

„Pardon, mluvíte moc rychle,“ řeknu.

Nechápu jak, ale hned jí dojde, že jsem z Ameriky. Dozvídám se, že studovala v Indianapolis a že je chůvou těch dvou dětí. Je moc milá, a zatímco si děti hrají, společně si sedneme na lavičku.

„Učím je čínštinu,“ vysvětlí mi.

„Žiješ tu už dlouho?“

„Bude to rok,“ upřesní. „Jsem ze Šanghaje, ale moje máma je Korejka. Dlouhý a nudný příběh.“

„A máš Paříž ráda?“ zeptám se jí.

„Samozřejmě, že mám!“ potvrdí. „Všechno tu chutná tak dobře! Je to město módy a elegance. A večer, když rozsvítí světla, vypadá město kouzelně! Ale nemám ráda Pařížany. Jsou zlí.“

„Nemůžou být všichni zlí,“ namítnu.

„To si piš, že můžou. Francouzi jsou zlí, a ještě ke všemu ti to hrdě dokazují.“

21

Čím víc se bavíme, tím se mi zdá milejší a vřelejší. Takže jsem moc ráda, když mi dá svoje telefonní číslo. Jmenuje se Mindy. Doufám, že se znovu uvidíme.

Daleko od Douga a od přátel se tu cítím opuštěně. A jsou věci, které ani sebelepší čokoládová rolka nedokáže nahradit.

... ROZZUŘENOST VE TŘI ODPOLEDNE...

Když se po pauze na oběd vracím do agentury, kohopak to nevidím vysedávat na zahrádce? Sylvii, Julienu, Paula a Luca, kteří spolu právě obědvají a smějí se. Ale to není všechno. Když konečně dorazí do kanceláře – po dlouhé, velmi dlouhé době –, dají mi novou přezdívku.

La plouc.

Nikdy jsem to slovo neslyšela. Podle Julienu je to zdobnělina, něco jako „drahoušek“ nebo „zlatíčko“. Moc mu nevěřím, a tak si ten výraz rychle najdu na internetu.

Moje nová přezdívka je „moula“.

Okaaaay.

Touché!

